

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/46/2021
Identifikačné číslo spisu:	2212207933
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2212207933.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore žalobcu Dezider Németh - montáž, opravy a revízie výťahov, s miestom podnikania Horný diel 100/4, Štvrtok na ostrove, IČO: 11 701 277, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., Bratislava, so sídlom Šumavská 3, Bratislava, IČO: 36 856 592, proti žalovanému TM-STAV, s.r.o., so sídlom Benkova Potôň 357, Horná Potôň, IČO: 31 408 320, zastúpenému advokátom Mgr. Marek Laktiš, s miestom podnikania Mariánska 8, Nitra, o zaplatenie 5.833,49 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/65/2018-229 zo dňa 7. mája 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 11Cb/34/2013-190 zo 6. novembra 2017 zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi žalovanú sumu v celom rozsahu titulom nároku na zmluvne dohodnuté úroky z omeškania vyplývajúceho zo zmluvy o dielo uzavretej medzi stranami sporu dňa 22. júla 2008 (ďalej aj ako „zmluva“). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie tak rozhodol po zrušení predošlého rozsudku zo dňa 16. júla 2015, ktorý bol po podaní odvolania žalobcu, ako i žalovaného odvolacím súdom zrušený pre porušenie práv strán na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia, keď súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie pre účel rozhodnutia vo veci samej, pričom odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť ustáliť, kedy došlo k odovzdaniu diela, keď spôsob odovzdania diela nebol medzi stranami sporu dohodnutý, čo je podstatné pre určenie výšky úrokov z omeškania, v prípade potreby doplniť dokazovanie a vysporiadať sa so všetkými námietkami žalobcu vznesenými v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolaní.

2 Súd prvej inštancie uviedol, že dňa 12. júla 2017 (č.l. 166 spisu) vyzval strany sporu, aby 1) uviedli

presný dátum odovzdania diela (vykonaním montáže) a tento dátum preukázali, 2) uviedli sumu úrokov z omeškania a spôsob ich výpočtu, 3) uviedli a preukázali, kedy došlo k odovzdaniu diela (keď spôsob odovzdania dohodnutý nebol), nakoľko to je podstatné pre určenie výšky úrokov z omeškania a zároveň dal do pozornosti skutočnosť, že ak žalobca nedodržiaval platobný režim vyplývajúci zo zmluvy o dielo, nemôže to byť dôvodom na zamietnutie žaloby. Žalobca dňa 17. augusta 2017 (č.l. 167-168 spisu) uviedol najmä, že dátum, kedy došlo k odovzdaniu diela je irelevantný pre výpočet úrokov z omeškania, pretože právo na úroky z omeškania vzniká v prvý deň po splatnosti faktúry, ak vyfakturovaná suma nie je uhradená v plnej výške v deň splatnosti faktúr, teda zotrval na pôvodne uplatnenej výške úrokov z omeškania s tým, že nerozumie, prečo odvolací súd vo svojom predošlom rozhodnutí zo dňa 31. mája 2017 uviedol, že dátum odovzdania diela je potrebný pre určenie výšky úrokov z omeškania“. Ďalej uviedol, že konkrétny dátum odovzdania diela môže mať význam pre posúdenie, či bolo dielo odovzdané a teda, či bol žalobca oprávnený vystaviť faktúru na úhradu ceny za jeho vyhotovenie. Predmetom sporu sú však len úroky z omeškania. Žalovaný až do začatia konania nenamietal žiadnu skutočnosť, faktúru zaplatil a žalobca všetky podstatné skutočnosti, vrátane odovzdania diela, preukázal. Žalovaný dňa 21. augusta 2017 (č.l. 173-174 spisu) uviedol najmä, že žalobca nikdy dielo riadne neodovzdal, jeho záväzok nie je splnený, dielo vykazovalo vady, ktoré odstránila tretia osoba na náklady žalovaného. Sporové strany sa ústne dohodli (vzhľadom na obsah a povahu dohody sa pre záväznosť nevyžadovala písomná forma), že žalovaný uhradí faktúry vystavené žalobcom (vystavené nad rámec iba čiastočne splnenej povinnosti), že žalovaný nebude voči žalobcovi uplatňovať náklady prác na diele vykonaných tretím subjektom, že žalobca voči žalovanému nebude uplatňovať akékoľvek úroky z omeškania, ktoré by kalkuloval z dátumov splatnosti ním predčasne vystavených faktúr. Žalovaný poukázal na § 365 ods. 4 ObZ, žalobca sa celkom nepochybné dopustil omeškania s riadnym odovzdaním diela, a teda mu nárok na úhradu úroku z omeškania z titulu údajne neskorej úhrady ceny diela voči žalovanému nemohol vzniknúť. Žalobca na pojednávaní dňa 9. októbra 2017 zotrval na tvrdení riadneho odovzdania diela vrátane predpísanej dokumentácie, a to dňa 23. septembra 2009 a zároveň žalovaný zotrval na tvrdení o vadách diela, montáž výťahov nebola kompletná a dokončila ju tretia osoba - firma Szitás.

3 Súd prvej inštancie skonštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že v zmluve o dielo nebol medzi stranami sporu dohodnutý protokolárny alebo iný spôsob odovzdania diela, pričom za odovzdanie diela považoval odovzdanie dokumentácie v zmysle článku VII.C. zmluvy dňa 23. septembra 2009. Uviedol, že sa nestotožnil s procesnou obranou žalovaného, spočívajúcou v tom, že strany sporu sa ústne dohodli na tom, že žalovaný žalobcovi zaplatí aj faktúry vystavené nad rámec skutočne realizovaného plnenia, že žalovaný neuplatní voči žalobcovi cenu nákladov spojených s ukončením diela prostredníctvom tretej osoby a že žalobca nebude voči žalovanému uplatňovať úroky z omeškania s úhradou faktúr. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) v ustanoveniach § 570 - 574 a § 585 upravuje dohody aplikovateľné aj na obchodné záväzkové vzťahy, ktoré vedú k zániku záväzku, konkrétne dohodu o nahradení doterajšieho záväzku novým záväzkom (tzv. privátna novácia - § 570 OZ), dohodu o zrušení záväzku bez jeho nahradenia novým záväzkom (tzv. dissolúcia - § 572 ods. 2 OZ), dohodu o vzdaní sa práva alebo odpustení dlhu (§ 574 OZ) a dohodu o urovnaní (§ 585 OZ). Žalovaným opísaná ústna dohoda medzi účastníkmi zmluvy o dielo javí znaky vzdania sa vzájomných nárokov, pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu (§ 574 OZ). Dohoda o vzdaní sa nároku je dvojstranný právny úkon, a teda v písomnej forme musí byť podpísaný obidvomi účastníkmi vzťahu a je nepochybné, že prejavy musia byť vzájomné a obsah dohody, teda vzdanie sa práva, musí byť dostatočne určitý, čo do práva, ktorého sa veriteľ vzdáva. V danom prípade k takémuto úkonu medzi žalobcom a žalovaným nedošlo a v prípade, že by k takejto dohode ústne aj došlo, právny úkon by nemohol byť platný pre nedostatok písomnej formy. Inak povedané, teoreticky pokiaľ by žalovaný aj preukázal, že došlo k vzdaniu sa práva na tieto nároky, tento právny úkon by bol neplatný z viacerých dôvodov. Žalovaný uviedol, že právo, ktorého sa mal žalobca vzdať, bolo právom vyplývajúcim z omeškania. Jeho vyjadrenie znelo tak, že žalobca sa mal vzdať vopred práv vyplývajúcich z omeškania, keďže mu žalovaný zaplatil za plnenie, ktoré nevykonával a tento dlh mu žalovaný odpúšťa, čo je v rozpore s vyššie citovaným ustanovením. Zároveň neplatnosť takejto dohody, pokiaľ k nej došlo na rokovaní ústne, vyplýva aj z nedostatku obligatórnej písomnej formy. Písomná forma bola výslovne dojednaná zmluvnými stranami v čl. IX zmluvy o dielo ako obligatórna pre všetky jej zmeny a tiež vyplýva z § 272 Obchodného zákonníka. Zmluva o dielo síce nemá predpísanú obligatórne písomnú formu, ale vzhľadom k tomu, že si ju sporové

strany písomne uzatvorili, došlo k konkludentnej dohode o písomnej forme, a preto akékoľvek dojednanie mimo tejto formy treba považovať za neplatné.

4 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 31Cob/65/2018-229 zo dňa 7. mája 2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej iba ako „CSP“) zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 369 ods. 1 CSP žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu 100% trov celého konania.

5 Odvolací súd považoval za potrebné opakovať dokazovanie a dať stranám priestor vyjadriť sa k svojmu predbežnému právnomu názoru, ktorý bol odlišný od názoru súdu prvej inštancie. Po zopakovaní dokazovania v rámci ustálenia skutkového stavu zistil, že žalobca je podnikateľom na základe živnostenského oprávnenia a žalovaný je spoločnosťou s ručením obmedzeným, ktorej predmetom činnosti okrem iného zhotovovanie stavieb. Dňa 28. júla 2008 žalobca ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ podpísali zmluvu o dielo na dodávku a montáž (č. I. 21), v ktorej sa žalobca zaviazal pre žalovaného dodať a namontovať osobné hydraulické výťahy za celkovú cenu 4.641.000,- bývalých Sk (čl. III zmluvy). V čl. IV písm. A sa strany dohodli na tomto platobnom režime: „1. Čiastkové plnenie do výšky 90 % z dohodnutej ceny diela po dodaní materiálu a skutočne prevedených prác, odsúhlasených stavbyvedúcim diela. 2. Končené plnenie bude súčasťou záverečnej faktúry, t. j. 10% z ceny diela. Faktúru vystaví zhotoviteľ po úspešnom vykonaní úradnej skúšky za prítomnosti autorizovanej osoby TÜV Slovakia, s.r.o., Bratislava.“ Každá úhrada bude zhotoviteľom fakturovaná a doba splatnosti 30 dní beží u každej platby dňom jej doručenia (čl. IV písm. B). Pri nedodržaní termínu platby zhotoviteľ uplatní úrok z omeškania vo výške 0,05 % z fakturovanej čiastky za každý deň z omeškania (čl. IV písm. C).

6 Ďalej odvolací súd skonštatoval, že žalobca začal s vykonávaním prác 27. marca 2009, pričom nevyhnutné práce spojené s montážou týchto výťahov vykonával do 30. júla 2009 (stavebné denníky č. I. 65). Nebolo však dokázané, kedy bol dodaný všetok materiál a vykonané všetky práce, ani to, či a kedy boli takéto práce odsúhlasené stavbyvedúcim diela. Rovnako nebolo dokázané, kedy a akým spôsobom bola vykonaná úradná skúška spoločnosti TÜV Slovakia, s.r.o. Cenu diela vyúčtoval žalobca žalovanému celkovo troma faktúrami - na čiastkové plnenia v sume 60.230,77 eur a 63.011,62 eur a faktúrou na konečné plnenie v celkovej dohodnutej výške 154.052,97 eur, z čoho po odpočítaní čiastkových plnení zostávalo zaplatiť 30.810,58 eur.

7 V zmysle tvrdenia odvolacieho súdu bol žalobca povinný navrhnuť dôkazy na preukázanie toho, že nastali predpoklady uvedené v uvedených ustanoveniach zmluvy na to, aby mohol žalovanému vyúčtovať jednotlivé časti ceny diela. Žalovaný však nenavrhol žiadne dokazovanie na zistenie toho, kedy bol na stavbu dodaný materiál a vykonané montážne práce, a kedy boli tieto práce potvrdené stavbyvedúcim diela tak, aby mu vzniklo oprávnenie vyúčtovať 90% z ceny diela podľa čl. IV písm. A prvého bodu zmluvy o dielo, ani dôkazy na preukázanie toho, či a kedy bola vykonaná úradná skúška. Tieto skutočnosti nie je možné zistiť ani zo stavebného denníka predloženého do konania žalovaným, keďže jeho súčasťou nie je súpis prác, ani konkrétny prehľad dodaných materiálov v zmysle zmluvy. Rovnako za takýto dôkaz nemožno považovať protokol o odovzdaní diela. Ani v tejto listine totiž nie je uvedené, či a kedy žalobca odovzdal žalovanému súpis vykonaných prác, ani kedy bola vykonaná úradná skúška za prítomnosti zástupcu spoločnosti TÜV Slovakia, s.r.o., ako to predpokladá čl. IV zmluvy o dielo. Za dôkaz splnenia týchto podmienok nemožno považovať ani okolnosť, že žalovaný jednotlivé faktúry zaplatil. Dlužník je totiž vo všeobecnosti oprávnený plniť aj pred splatnosťou záväzku, preto takéto plnenie nie je dôkazom o tom, že boli splnené podmienky platnosti. Žalobca sa pritom domáha zaplata práve nárokov vyplývajúcich z omeškania žalovaného, v dôsledku čoho bolo jeho povinnosťou dokázať, že v čase platenia už tieto podmienky omeškania boli splnené, teda že žalovaný platil už splatný alebo omeškaný záväzok. Žalobca pritom ani počas konania nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia (§ 150 CSP) ohľadom toho, kedy boli naplnené podmienky vzniku nároku na cenu diela podľa čl. IV zmluvy medzi stranami. V dôsledku toho nie je vôbec možné ustáliť tento dátum ani postupom podľa § 151 CSP, teda nemožno dátum splnenia týchto podmienok považovať ani za nespornú skutočnosť (§ 186 ods. 2 CSP). Naopak, žalobca počas celého konania zdôrazňoval, že otázka

odovzdania diela či dokumentov je pre posúdenie nároku na úroky z omeškania nepodstatná, pretože podstatný je len dátum splatnosti uvedenej na faktúre. Žalobca potom musí znášať negatívne dôsledky spojené s neunesením svojho dôkazného bremena. Podľa judikatúry totiž platí, že také hodnotenie dôkazov podľa kritérií uvedených v § 191 CSP, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť určitého skutkového tvrdenia nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre stranu, pravdivosť tvrdení ktorej mala byť preukázaná (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 1/2010).

8 Odvolací súd na základe výsledkov odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, pričom sa stotožnil s názorom žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku vôbec nevyhovuje náležitostiam § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie totiž za „odôvodnenie“ svojho rozhodnutia vzal v podstate doslovne odpísané odôvodnenie skoršieho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ku ktorému doplnil inak málo zrozumiteľnú úvahu o vzdaní sa práva. Súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, ako ustálil spôsob určenia splatnosti ceny diela, z čoho mal za dokázané, že táto splatnosť nastala, ako sa vyrovnal s obranou žalovaného. Spôsob, ktorý zvolil súd prvej inštancie na vyhovieť žalobe, celkom jednoznačne vyvoláva dojem snahy vybaviť náročnú vec bez ohľadu na kvalitu a správnosť konečného vybavenia. Podľa § 390 CSP však odvolací súd nemohol rozsudok súdu prvej inštancie znova zrušiť, ale musel sám rozhodnúť vo veci samej.

9 K námietke žalovaného, že žalobca stratil spôsobilosť na právne úkony, odvolací súd uviedol, že nezistil, že jeho spôsobilosť na právne úkony by bola obmedzená, a teda že by existovala procesná prekážka v podobe nedostatku spôsobilosti žalobcu samostatne konať pred súdom.

10 Taktiež sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca preukázal splnenie podmienok vzniku nároku na úroky z omeškania. Takýto záver nevyplýval ani z predošlého zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, preto samo odpísanie jeho odôvodnenia do napadnutého rozsudku tento záver nijako nepotvrdzuje. Odvolací súd v predošlom zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie riadne zistiť okolnosti odovzdania diela a predovšetkým svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, keďže hlavnou výhradou voči jeho rozsudku bolo porušenie práva na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata úroku z omeškania, ktorý počíta od dátumu splatnosti jednotlivých faktúr, ktorými vyúčtoval žalovanému cenu diela. Súd prvej inštancie správne posudzoval právne vzťahy medzi stranami zo zmluvy o dielo podľa tretej časti Obchodného zákonníka. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom v roku 2008 sa touto časťou spravujú záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Žalobca bol podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka, žalovaný sa považoval za podnikateľa podľa § 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka a vykonávanie montážnych prác na stavbe celkom zjavne patrilo k ich podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštancie tiež správne posudzoval zmluvu medzi žalobcom a žalovaným ako zmluvu o dielo v zmysle § 536 Obchodného zákonníka, keďže výťah je celkom zrejme hmotne zachytený výsledok činnosti a okrem toho aj montáž časti stavby, teda dielom v zmysle § 536 ods. 2 Obchodného zákonníka cena diela bola medzi stranami dohodnutá v súlade s § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka pevnou sumou. Podľa § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka vzniká nárok na cenu diela v zásade vykonaním diela, čo treba vykladať v súlade s § 554 a nasl. Obchodného zákonníka. Zároveň však z § 263 Obchodného zákonníka vyplýva, že ustanovenie § 548 Obchodného zákonníka nie je kogentné, teda strany sa od neho môžu svojou dohodou odchýliť. Strany zmluvy teda môžu dohodnúť, že nárok na cenu diela nevznikne len prostým vykonaním diela, ale naplnením ďalších podmienok, napríklad predložením a potvrdením súpisu prác, vykonaním určitej skúšky, predložením osvedčenia tretej osoby (porov. aj § 555 ods. 2 Obchodného zákonníka, od ktorého sa však podľa § 263 Obchodného zákonníka takisto možno odchýliť). Pretože všetky ustanovenia Obchodného zákonníka o vykonaní diela sú dispozitívne, je pre posúdenie vzniku nároku na cenu diela rozhodná v prvom rade úprava tejto otázky v zmluve o dielo. V prerokúvanej veci boli podmienky vzniku nároku na cenu diela obsiahnuté v už citovanom čl. IV označenom ako „platobné podmienky“ písm. A, podľa ktorého 90% ceny diela bol žalobca oprávnený vyúčtovať po dodaní materiálu a skutočne prevedených prác odsúhlasených stavbyvedúcim diela, a zvyšných 10% mohol žalobca vyúčtovať po úspešnom vykonaní úradnej skúšky za prítomnosti autorizovanej osoby TÜV

Slovakia, s.r.o. Podľa odvolacieho súdu nemožno citované ustanovenie z objektívneho pohľadu tretej osoby (§ 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka) vykladať inak než tak, že až po splnení týchto podmienok žalobcovi vznikol zmluvný nárok na vystavenie faktúry, teda vyúčtovanie príslušnej časti ceny diela. Na to nadväzovala úprava čl. IV písm. B, podľa ktorého bola lehota splatnosti faktúr 30 dní od ich doručenia. Zo vzájomného spojenia písm. A a B je však podľa odvolacieho súdu zrejmé, že táto lehota nemohla začať plynúť, ak príslušná časť ceny diela nebola vyúčtovaná oprávnene, teda ak neboli splnené podmienky určené v čl. IV písm. A zmluvy. Preto nemožno akceptovať názor žalobcu, že nie je podstatné, kedy došlo k naplneniu týchto podmienok, ale podstatný je len dátum splatnosti na faktúre. Ak by tomu tak bolo, bola by podrobná úprava platobného režimu v čl. IV písm. A zmluvy o dielo celkom zbytočná. Rovnako nemožno súhlasiť s tým, že tieto podmienky sú splnené odovzdaním protokolu žalobcovi 23. septembra 2009, keďže tým nie je nič povedané o súpisoch prác podpísaných stavbyvedúcim a o dátume úradnej skúšky za prítomnosti TÜV Slovakia, s.r.o. Podľa čl. IV písm. C zmluvy o dielo potom platilo, že nárok na úrok z omeškania vznikol zhotoviteľovi (žalobcovi) pri nedodržaní termínu platby. Aj toto ustanovenie možno vykladať len v súvislosti s čl. IV písm. B tak, že nárok na úrok z omeškania vznikol len po nedodržaní termínu platby určeného v súlade s celým čl. IV, teda 30 dní po doručení faktúry vystavenej po splnení podmienok čl. IV písm. A. Takáto úprava inak obsahovo zodpovedá § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. januára 2013, podľa ktorého, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Predpokladom vzniku nárokov na úrok z omeškania je tak predovšetkým omeškanie dlžníka, čo je vyslovene uvedené aj v čl. IV písm. C zmluvy. Podľa § 365 Obchodného zákonníka bol pritom dlžník v omeškaní, ak nesplní záväzok riadne a včas. Podľa § 340 ods. 1 Obchodného zákonníka bol potom dlžník povinný splniť záväzok predovšetkým v čase určenom v zmluve. V prerokúvanej veci bol teda čas plnenia záväzku určený v čl. IV písm. B na dobu 30 dní po oprávnenom vyúčtovaní príslušnej časti ceny diela, teda po splnení podmienok čl. IV písm. A. Až márnym uplynutím tejto doby sa dlžník (žalovaný) mohol dostať do omeškania a veriteľovi (žalobcovi) mohol vzniknúť nárok na úroky z omeškania. Zo zisteného skutkového stavu však nevyplýva, kedy v prerokúvanej veci boli splnené podmienky čl. IV písm. A zmluvy, teda kedy bol žalobca oprávnený vyúčtovať žalovanému príslušnú cenu diela. Žalobca podľa názoru odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno v tomto smere, preto odvolací súd musel prijať záver, že žalobca nedokázal, či vôbec a kedy sa žalovaný dostal do omeškania so svojím záväzkom zo zmluvy o dielo.

11 Odvolací súd nad rámec uvedeného doplnil, že za istých okolností by nárok žalobcu na zaplatenie častí ceny diela v zmysle čl. IV písm. A zmluvy o dielo mohol vzniknúť aj bez existencie podpísaného súpisu prác a bez vykonania úradnej skúšky za prítomnosti autorizovanej osoby TÜV Slovakia, s.r.o. Podľa judikatúry má totiž dohoda o tom, že predpokladom vzniku nároku na cenu diela je až podpísanie preberacieho protokolu, povahu odkladacej podmienky podľa § 36 Občianskeho zákonníka. Ak objednávateľ napriek riadnemu vykonaniu diela protokol nepodpíše, môže ísť o zámerné zmarenie tejto podmienky zo strany objednávateľa, keďže jemu je nesplnenie podmienky (nepodpísanie protokolu) na prospech, pretože nemusí plniť povinnosť zo zmluvy zaplatiť cenu diela. Potom je možné podľa § 36 ods. 3 OZ neprihliadať na podmienku o fakturácii až po podpísaní protokolu a objednávateľ bude povinný cenu diela zaplatiť po ukončení prác (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/19/2006). Rovnakú povahu podmienky podľa § 36 OZ má požiadavka zabezpečiť prítomnosť tretej osoby (TÜV Slovakia, s.r.o.), ktorej zámerné nesplnenie zo strany žalovaného by mu mohlo byť na neprospech, takže by sa v takomto prípade na ňu tiež neprihliadalo. Žalobcovi by tak mohol vzniknúť nárok na vyúčtovanie ceny diela aj bez splnenia podmienok čl. IV písm. A zmluvy a žalovaný by sa tak mohol dostať do omeškania s jej zaplatením. Žalobca však podľa zisteného skutkového stavu nedokázal, že by stavbyvedúci stavby odmietol súpisy vykonaných prác podpísať alebo že by bola zmarená účasť TÜV Slovakia, s.r.o., na úradnej skúške diela, a čo je podstatné, nedokázal, kedy by sa tak stalo mať, teda od kedy by sa malo neprihliadať na podmienky uvedené v čl. IV písm. A zmluvy. Ani na základe toho tak nemožno ustáliť, či sa žalovaný dostal do omeškania so svojím záväzkom.

12 Na záver odvolací súd skonštatoval, že zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný cenu diela vymedzenú v čl. III zaplatil, sporné zostávalo, či sa tak stalo načas alebo neskoro, teda či už v čase jednotlivých čiastkových plnení (§ 329 Obchodného zákonníka) už bol v omeškaní v zmysle § 365

Obchodného zákonníka alebo nie. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobca v konaní nedokázal, že by žalovaný v čase týchto plnení bol v omeškaní, čo je ale nevyhnutným predpokladom nároku na úrok z omeškania tak v zmysle čl. IV písm. C zmluvy o dielo, ako aj § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

13 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, alternatívne aby ho zmenil tak že žalobe vyhovie v celom rozsahu a dovolateľovi prizná nárok na náhradu trov dovolacieho konania, odvolacieho konania a konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

14 V rámci vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné v dôsledku toho, že odvolací súd sa nevysporiadal so skutkovými a právnymi argumentami žalobcu, ako aj s predloženými dôkazmi. Poukázal na body 8 a 12 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorých odvolací súd skonštatoval, že neboli preukázané požiadavky v zmysle čl. IV písm. A zmluvy o dielo a následne, že žalovaný nenavrhol žiadne dokazovanie v naznačenom smere. Taktiež uviedol, že vyvstáva podozrenie, že v bodoch 12 a 14 odvolací súd zamenil žalobcu so žalovaným, nakoľko v úvodnej vete bodu 12 spomenul žalobcu ako nositeľa dôkazného bremena. Pri predpoklade, že odvolací súd mal na mysli žalobcu ako subjekt, ktorý nenavrhol žiadne dokazovanie, toto konštatovanie nemá oporu v obsahu spisu, keďže žalobca už vo vyjadrení k odporu predložil protokol o odovzdaní a prevzatí dokumentácie spolu s príslušnými certifikátmi a inšpekčnými správami vzťahujúcimi sa k jednotlivým výťahom. O uvedené dôkazy opieral žalobca svoju argumentáciu počas celého konania. Ďalej dovolateľ namietal i konštatáciu odvolacieho súdu uvedenú v bode 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že žalobca nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia ohľadom toho, kedy boli naplnené podmienky vzniku nároku na cenu diela podľa čl. IV zmluvy, v súvislosti s čím uviedol, že počas svojho výsluchu na pojednávaní dňa 9. októbra 2017 sa vyjadroval k okolnostiam pre vznik nároku na zaplatenie ceny diela, čo je zaznamenané aj v zápisnici na strane 2. Taktiež na pojednávaní dňa 29. januára 2015 sa žalobca vyjadroval k daným okolnostiam, kedy zdôraznil najmä činnosť certifikačného orgánu, ktorý vykonal odbornú skúšku. Okrem toho, všetky relevantné dôkazy vyplývajú aj zo samotných predložených listinných dôkazov. Za nezrozumiteľné považoval dovolateľ aj konštatovanie odvolacieho súdu týkajúce sa otázky posúdenia vzniku nároku na úroky z omeškania a mal za to, že argumentácia žalobcu týkajúca sa tejto otázky bola odvolacím súdom účelovo vytrhnutá z kontextu, v dôsledku čoho odvolací súd skonštatoval neunesenie dôkazného bremena, ako aj bremena tvrdenia. V tejto súvislosti dovolateľ opätovne poukázal na ním predložené listinné dôkazy, ako aj na skutočnosť, že žalovaný nenamietal žiadne vady až do začatia súdneho konania a faktúry s oneskorením zaplatil. Uviedol, že odvolací súd sa obsahom kľúčových listinných dôkazov ani nezaoberal, len v stručnosti sa vyjadril o protokole, avšak o certifikátoch a inšpekčných správach nie.

15 Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) dovolateľ vymedzil tým, že napadnuté rozhodnutie záviselo od otázky, či dôkazy predložené žalobcom, resp. ich vydanie a odovzdanie žalovanému, možno interpretovať ako naplnenie požiadaviek v zmysle čl. IV písm. A zmluvy o dielo. Právnou otázkou je teda interpretácia uvedeného ustanovenia zmluvy, konkrétne výklad v ňom uvedených pojmov ako dodanie materiálu, skutočne prevedené práce, odsúhlasenie stavbyvedúcim diela a úspešné vykonanie úradnej skúšky za prítomnosti autorizovanej osoby. Nie je zrejmé, ako sa s danou právnou otázkou vysporiadal odvolací súd, nakoľko sa vôbec nevyjadril k certifikátom, ani inšpekčným správam, čím je sťažené aj vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia. Odvolací súd uviedol nezrozumiteľné konštatovanie, že protokol nehovorí nič o dátume úradnej skúšky, avšak tieto sa uvádzajú v certifikátoch. Z logiky veci, ako aj koncepcie zmluvy vyplýva, že úradnú skúšku za prítomnosti autorizovanej osoby možno vykonať až vtedy, keď je dielo hotové, resp. ukončené, to znamená, že predchádzajúce podmienky v zmysle čl. IV písm. A zmluvy musia byť naplnené, inak nie je čo úradne skúšať. Z predložených certifikátov je zjavné, že sú opatrené pečiatkou aj podpisom osoby za certifikovaný orgán a zároveň obsahujú číslo zhody preukazujúce súlad s požiadavkami kladenými právnymi predpismi. Nie je zrejmé, akým spôsobom odvolací súd interpretuje pojem úradná skúška a autorizovaná osoba a prečo certifikáty v spojení s inšpekčnými správami nemožno interpretovať ako naplnenie zmluvných požiadaviek na vykonanie úradnej skúšky za prítomnosti autorizovanej osoby.

16 Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

17 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

18 Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

19 Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

20 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

21 V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania o. i. z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Výplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

22 V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd konštatuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) a zároveň uvádza, že odvolací súd sa podrobne a dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami, ako aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými na súde prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP).

23 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj

porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ [čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP (teraz ust. § 420 písm. f/ CSP) a judikatúry Ústavného súdu SR] sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

23 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

24 Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 OSP (teraz ust. § 420 písm. CSP) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady, ale rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (k tomu viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016).

25 Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že postup súdu, ktorý vykazuje znaky procesnej vady konania, nemá automaticky za následok odňatie možnosti sporovej strany konať pred súdom s následkom nevyhnutného zrušenia inak vecne správneho rozhodnutia, ak týmto nesprávnym procesným postupom nedošlo k určitému rozsahu, či takej intenzite a závažnosti porušenia, ktoré by možnosť konať pred súdom strane sporu celkom odňalo, resp. ak taký procesne nesprávny postup nemal v konečnom dôsledku vplyv na vecnú správnosť výroku súdneho rozhodnutia. Opačný prístup by znamenal len formálne posudzovanie dôvodov prípustnosti dovolania, pričom dovolací súd naopak zdôrazňuje materiálne nazeranie aj na procesné práva strán v sporovom súdnom konaní. V prípade prípustnosti dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (teraz § 420 písm. f/ CSP) musí ísť o výnimočný prípad takeého procesného pochybenia súdu, ktoré vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“ (porovnaj zjednocujúce Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2/2016 z 3.12.2015 k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2016).

26 K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd konštatuje, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania za oneskorenú úhradu faktúr, ktorými (ako zhotoviteľ diela) účtoval žalovanému cenu za vykonanie diela podľa zmluvy o dielo. V článku IV. označenom platobné podmienky zmluvy o dielo účastníci zmluvy dojednali splatnosť ceny diela. Odvolací súd pre hodnotenie veci považoval za podstatné a preukázané naplnenie platobných podmienok podľa článku IV písm. A zmluvy o dielo. Dovolací súd poukazuje na záver odvolacieho súdu uvedený v bode 12 napadnutého rozhodnutia a dodáva, že ES certifikáty viažuce sa k dodávkam výťahov a k nim sa viažuce inšpekčné správy boli žalobcom predložené až v dovolacom konaní. Z protokolu o odovzdaní diela a prevzatí dokumentácie z 23. septembra 2009 (č.l. 47 spisu), ktorý bol predložený žalobcom nie je zjavné, kedy (dátum) boli certifikáty vydané pred 23. septembrom 2009, teda pred dátumom odovzdania diela. Navyše, žalovaný v konaní odovzdanie diela k uvedenému dátumu rozporoval, a tým aj nárok na úrok z omeškania s poukazom na obsah IV platobných podmienok.

27 Dovolací súd súhlasí s názorom, že v konaní nebolo preukázané naplnenie platobných podmienok podľa IV bod a písm. A, bod 1 a 2 zmluvy o dielo, súhlasí s bodom 12 rozsudku odvolacieho súdu a hodnotením predloženého listinného dôkazu protokolov o kontrole a súhlasí s názorom odvolacieho súdu, že skutkové tvrdenia obsiahnuté v žalobe, ako aj v ďalších podaniach žalobcu nesmerovali k preukázaniu naplnenia platobných podmienok podľa bodu IV bod a zmluvy o dielo, keď až po preukázaní naplnenia týchto platobných podmienok bol žalobca oprávnený fakturovať cenu za dielo v súlade s

týmto ustanovením zmluvy o dielo a bolo možné až následne vyhodnotiť oprávnenie žalobcu účtovať úrok z omeškania podľa jednotlivých faktúr a teda aj časový rozsah účtovaného úroku z omeškania. Protokol o odovzdaní diela je s dátumom 23. septembra 2009, pričom v konaní bolo sporné, či k odovzdaniu diela vzhľadom na dojednanie platobných podmienok v bode IV zmluvy uvedeným dátumom a podpísaním protokolu tak, ako bol podpísaný, došlo, keď žalobca navyše konkrétny dátum viažuci sa k naplneniu článku IV a bod 2 zmluvy o dielo, v skutkových tvrdeniach neuvádza. Žalobca v sporovom konaní zastúpený advokátom bol povinný v rovine skutkových tvrdení preukázať prioritne naplnenie článku IV bod A zmluvy o dielo a na to nadväzujúce oprávnenie účtovať úroky z omeškania podľa článku IV bod C zmluvy o dielo.

28 Dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie súdu zodpovedá právu žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď odvolací súd vecne a argumentačne správne podrobne a dostatočne vysvetlil a vysporiadal sa s obsahom súdneho spisu a zisteného skutkového stavu. Dovolací súd zdôrazňuje, že žalobca v žalobe neuviedol presnú dobu, za ktorú si uplatňuje úrok z omeškania podľa jednotlivých faktúr (túto dobu nešpecifikoval počtom dní, prípadne vymedzením obdobia a pod.) a súčasťou súdneho spisu nie sú ani faktúry na zaplatenie úroku z omeškania, z ktorej by uvedené údaje vyplývali.

29 Na pojednávaní dňa 9. októbra 2017 (č.l. 178 spisu) žalobca tvrdil, že úroky sú uplatnené od 23. septembra 2009, kedy bol uzavretý protokol o odovzdaní diela (č.l. 179 spisu). Žalobca na tomto pojednávaní poukazoval, že v uvedený deň 23. septembra 2009 boli odovzdané dokumenty - certifikát výťahov, konštrukčná dokumentácia, inšpekčná správa. Tieto boli odovzdané a žalovaným nenamietané. Tvrdil, že montáž prebehla 23. septembra 2009, ktorá zo strany žalovaného nebola žiadnym dôkazom spochybnená. Tieto tvrdenia je však možné viazať iba vo vzťahu k uplatneniu časti úrokov z omeškania, teda vo väzbe na bod IV písm. A bod 2 zmluvy o dielo, nie vo vzťahu k bodu IV písm. A bod 1 zmluvy o dielo, keď predmetom účtovania úroku z omeškania je úrok z omeškania aj s úhradou faktúr, ktoré boli vystavené a bola na nich určená splatnosť pred dátumom odovzdania diela a dokonca aj pred dátumom uvedeným na certifikátoch, ktoré predložil žalobca v dovolacom konaní, ktoré majú dátum vystavenia vrátane inšpekčných správ jednotný 6. júla 2009. Dovolací súd konštatuje, že ani z vyjadrenia žalovaného (č.l. 167) nie je preukázané naplnenie čl. IV bod A, 1 a 2 zmluvy o dielo a obdobne takýto záver nevyplyva ani zo zápisnice z pojednávania zo dňa 29. januára 2015 (č.l. 102 spisu).

30 Čo sa týka dovolateľom tvrdenej nezrozumiteľnosti rozsudku odvolacieho súdu v bode 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku, tento bod rozsudku treba posudzovať v kontexte s obsahom celého rozhodnutia odvolacieho súdu, čo v konečnom dôsledku podľa dovolacieho súdu nespôsobuje nezrozumiteľnosť rozsudku odvolacieho súdu (zrejme chyba namiesto žalovaný žalobca v druhej vete bodu 12 rozsudku odvolacieho súdu) a tieto závery obsahu rozsudku odvolacieho súdu ako celku korešpondujú s obsahom celého rozhodnutia odvolacieho súdu, nato nadväzujúcich a predchádzajúcich bodov rozsudku odvolacieho súdu vrátane bodu 22. Dovolací súd taktiež nezistil, že by odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nevyplyvalo zo zisteného skutkového stavu a nebolo súladné s obsahom súdneho spisu.

31 Pre doplnenie dovolací súd v tejto súvislosti opakuje, že certifikáty neboli žalobcom predložené do rozhodnutia odvolacieho súdu (viď obsah žaloby a jej prílohy, vyjadrenie k odporu č.l. 45 spisu, pričom neboli predložené v konaní ani protistranou - č.l. 66-67 spisu). Dovolací súd bol povinný vychádzať zo skutkového stavu zisteného v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Na dôkazy predložené v dovolacom konaní nie je možné prihliadať s poukazom na § 442 CSP. Hodnotenie odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku vychádza zo zisteného skutkového stavu, ktoré má oporu v obsahu súdneho spisu a súdneho konania, v ktorom žalobca nepreukázal naplnenie článku IV bodu A písm. 1 a 2 zmluvy o dielo, preto nie je možné podľa jednotlivých faktúr posúdiť oprávnenosť a správnosť účtovania úroku z omeškania, keďže zo strany žalobcu nebolo skutkovo vymedzené ani dôkazmi preukázané, v akom rozsahu došlo k omeškaniu žalovaného so zaplatením účtovanej ceny diela a tým aj nároku na úrok z omeškania podľa článku IV bod C zmluvy o dielo.

32 Potom je bez relevancie tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd „opomenul“ zohľadniť skutočnosti vyplývajúce z certifikátov. Keďže v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu neboli súdmi hodnotené certifikáty, ich obsah a inšpekčné správy, ich obsah ako dôkazy, lebo neboli stranami ako dôkazy predložené, predložený bol len protokol o odovzdaní diela, z ktorého obsahu vyplýva hodnotenie odvolacím súdom v bode 12 rozsudku, pričom samotný protokol o odovzdaní diela údaje viažuce sa k dátumu vydaniu certifikátov a inšpekčných správ neobsahuje

33 V súvislosti s dovolacou námietkou, ktorou dovolateľ namietal konštatáciu odvolacieho súdu uvedenú v bode 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že žalobca nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia ohľadom toho, kedy boli naplnené podmienky vzniku nároku na cenu diela podľa čl. IV zmluvy, dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy nižších inštancií ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v predjednávanej veci nezistil.

34 Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolací súd nezistil žiaden dôvod, na základe ktorého by zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v dôsledku nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti rozsudku odvolacieho súdu. Keďže dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je procesne prípustné, dovolací súd ho podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol.

35 Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, avšak nevymedzil a nekonkretizoval právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a teda nevymedzil tento dovolací dôvod tak, ako zákon predpokladá v ustanoveniach § 432 ods. 1 a 2 CSP. Za právnu otázku zameranú na nesprávne právne posúdenie veci nemožno považovať dovolateľom uplatnenú námietku týkajúcu sa interpretácie ustanovenia zmluvy o dielo v súvislosti s dôkazmi predloženými žalobcom, a rovnako ani výklad v ňom uvedených pojmov. Námietky spočívajúce v tvrdeniach, že nie je zrejmé, ako sa s danou otázkou vysporiadal odvolací súd a prečo certifikáty v spojení s inšpekčnými správami nemožno interpretovať ako naplnenie zmluvných požiadaviek na vykonanie úradnej skúšky za prítomnosti autorizovanej osoby, ktoré dovolateľ uviedol v rámci vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, taktiež nemožno považovať za naplnenie požiadavky vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP, nakoľko ide o námietky nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia týkajúceho sa skutkového stavu, ktoré spadajú pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pričom s týmito sa už dovolací súd v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP vysporiadal. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a zároveň podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/216/2017). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

36 Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že v dôsledku nevymedzenia dôvodu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP zákonom požadovaným spôsobom, dovolací súd aj v tejto časti dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

37 V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd

Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

38 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.